



Arrest

nr. 227 847 van 23 oktober 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging alsook de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 oktober 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2019 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 27 mei 2019 komt de verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België binnen. Op 28 mei 2019 verklaart zij zich vluchteling. Na consultatie van de Eurodac-databank op dezelfde dag blijkt dat van de verzoekende partij op 15 mei 2019 in Slovenië vingerafdrukken waren genomen.

1.2 Op 7 juni 2019 stelt de dienst Voogdij van de FOD Justitie de meerderjarigheid van de verzoekende partij vast.

1.3 Op 18 juni 2019 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Sloveense autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening). Op 28 juni 2019 aanvaardden de Sloveense autoriteiten dit verzoek overeenkomstig artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening.

1.4 Op 10 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die op 11 oktober 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : S(...)
voornaam : F(...) Q(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : D(...)
nationaliteit : Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [S.F.Q.], verder de betrokkene, die van Afghaanse afkomst verklaart te zijn, bood zich op 28.05.2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 28.05.2019 diende hij effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen persoonlijke documenten voor.

Op 20.09.2019 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij ongeveer vier jaar geleden uit Afghanistan vertrok. Hij verklaarde dat hij via Pakistan naar Iran reisde en er 15 à 16 dagen bleef. Hij ging vervolgens naar Turkije, waar hij naar eigen zeggen 2,5 à 3 jaar verbleef. Vanuit Turkije bereikte de betrokkene Griekenland. Hij bleef ca. 15 dagen in Griekenland en reisde vervolgens via Macedonië en Servië naar Slovenië. De betrokkene verklaart dat er werd opgepakt door de politie en dat zijn vingerafdrukken werden genomen, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde wel dat hij er een interview kreeg. Volgens zijn verklaringen bleef hij er een vijftiental dagen. De betrokkene verklaarde dat hij wegvluchtte toen hij naar een opvangcentrum werd gebracht en er aangaf dat hij naar België wou gaan en geen verzoek om internationale bescherming wou indienen in Slovenië. Volgens zijn verklaringen reisde hij via Italië en Frankrijk naar België.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 15.05.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië. Er werden geen andere resultaten gevonden, noch in het VIS, noch in het Eurodac-systeem.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde de betrokkene 17 jaar oud te zijn, waardoor hij door onze diensten als een niet-begeleide minderjarige werd beschouwd. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 06.06.2019 werd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie, 1120 Neder-over-Heembeek, een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een grote wetenschappelijke zekerheid dat S(...) F(...) op datum van 06-06-2019 een leeftijd van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is". De betrokkene werd met deze vaststelling geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken op 20.09.2019 en verklaarde dat hij niet akkoord gaat met de resultaten, dat hij minderjarig is en dat hij de volgende keer zijn taskara en zo zou voorleggen.

Op 18.06.2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Sloveense autoriteiten stemden op 28.06.2019 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Sloveense autoriteiten gaven daarbij aan dat de betrokkene bij hen gekend is onder de naam S(...) Fa(...) Qa(...), met geboortedatum (...) en geboorteplaats S(...), Afghanistan. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hem in Turkije werd verteld dat hij naar België moest gaan omdat het zo'n goed land is. Hij verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Slovenië omdat hij er werd opgesloten, bijna geen eten kreeg en heel slecht werd behandeld. Hij voegde daaraan toe dat er geen normale opvang was. De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt

op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Slovenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Sloveense instanties stemden op 28.06.2019 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Slovenië een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Sloveense instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Slovenië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Sloveense instanties het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Slovenië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij wensen te verwijzen naar het op 01.03.2019 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoeker om internationale bescherming in Slovenië ("Asylum Information Database - Country Report: Slovenia – 2018 Update" van Miha Nabergoj), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" is gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/slovenia> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. In het rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat ze na hun overdracht meteen als verzoeker om internationale bescherming worden beschouwd (blz. 30). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek, dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (blz. 30).

Met betrekking tot opvang verklaarde de betrokkene dat hij bijna geen eten kreeg, dat hij heel slecht werd behandeld en dat er geen normale opvang was. Hij verklaarde ook dat hij werd opgesloten. De betrokkene lichtte niet nader toe in welke zin hij slecht werd behandeld.

In dit verband wijzen wij erop dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers nadat zij hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, recht hebben op materiële opvangvoorzieningen. Er zijn geen gevallen gekend van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 51). De wet garandeert materiële opvangvoorzieningen en het rapport stelt ook dat er over het algemeen geen problemen zijn wat betreft toegang tot opvangvoorzieningen (blz. 47-48). Verzoekers hebben recht op opvang in het “asylum home” of een van de vestigingen ervan, en hebben onder meer recht op voeding, kleding en benodigdheden voor persoonlijke hygiëne (blz. 48).

Volgens het AIDA-rapport worden personen die een verzoek om internationale bescherming wensen in te dienen, eerst opgevangen in het gesloten opvangcentrum van de “Asylum Home” in Ljubljana, met het oog op de uitvoering van een medisch onderzoek, het nemen van vingerafdrukken in het kader van Eurodac en het nemen van een foto. Na het indienen van hun verzoek krijgen zij opvang in het “asylum home” of een van de vestigingen ervan. Overdag kunnen zij vrij het opvangcentrum verlaten (blz. 49). De verzoekers krijgen een persoonlijke kaart die bewijst dat zij verzoeker om internationale bescherming in Slovenië zijn en mogen vrij bewegen op het Sloveense grondgebied (blz. 47).

Met betrekking tot de verklaring van de betrokkene dat hij slecht werd behandeld, wijzen we erop dat hij niet nader toelichtte in welke context en door wie dat gebeurde. Verder wensen we ook op te merken dat de betrokkene deze verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het al dan niet een eenmalig incident betrof. We wijzen erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Sloveense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Slovenië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Slovenië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene gaf aan dat hij naar België kwam, omdat hem in Turkije werd verteld dat hij naar België moest gaan omdat het zo'n goed land is. In dat verband wijzen wij erop dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat hij in Slovenië zijn vingerafdrukken gaf en een interview had nadat hij door de politie werd opgepakt, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. In dat verband benadrukken wij dat Verordening (EU) nr. 603/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Uit het Eurodac-resultaat, waaruit een Eurodac 1-treffer voor Slovenië voortkwam, blijkt duidelijk dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende, meer bepaald op 15.05.2019. Dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale

bescherming indiende, blijkt ook uit het feit dat de Sloveense autoriteiten het terugnameverzoek op basis van artikel 18(1)b aanvaardden.

We merken op dat Slovenië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat de betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in goede gezondheid is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Slovenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Slovenië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Verder wijzen we erop dat het AIDA-rapport meldt dat de Sloveense wetgeving de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot dringende medische zorg garandeert (blz. 55). De auteurs melden dat de adequate toegang tot gezondheidszorg in de praktijk beperkt is, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Slovenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Slovenië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Sloveense autoriteiten. (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het voorwerp van de thans voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1 Het voorwerp van het beroep, zoals het in het verzoekschrift wordt omschreven, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de eventuele schorsing. Het voorwerp van het beroep moet door de verzoekende partij voldoende duidelijk omschreven worden, zodat de verwerende partij en de Raad het kunnen identificeren. Dit sluit niet uit dat de Raad het voorwerp van het beroep mag afleiden uit het geheel van het inleidend verzoekschrift, aan de hand bijvoorbeeld van de nadere uiteenzettingen in het verzoekschrift, van de aangevoerde middelen of van het door de verzoekende partij nagestreefde voordeel. Om uit te maken wat het precieze voorwerp van het beroep is, moet de Raad dus eerst rekening houden met de omschrijving ervan in het verzoekschrift. In geval van onduidelijkheid moet de Raad het verzoekschrift interpreteren. Hierbij kan hij onder meer nagaan welk doel de verzoekende partij met haar beroep nastreeft (cf. RvS 25 oktober 2016, nr. 236.228; RvS 13 januari 2014, nr. 226.019).

2.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft zich te richten tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 oktober 2019. Op de kopie van de bijlage 26^{quater} van 10 oktober 2019 die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat zij naast *“Beslissing tot weigering van verblijf”* in het opschrift met de hand een *“W”* heeft toegevoegd, en naast *“met bevel om het grondgebied te verlaten”* in het opschrift een *“B”*. De *“B”* staat onder de *“W”* en beide letters worden gescheiden door een handgeschreven horizontale streep. Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij doorheen de betrokken bijlage 26^{quater} per deel van een paragraaf, paragraaf of groep van paragrafen een onderverdeling heeft gemaakt, aangeduid met *“W”* of *“B”*. De verzoekende partij lijkt aldus van oordeel te zijn dat bepaalde onderdelen van de motivering van de voormelde bijlage 26^{quater} betrekking hebben op de *“beslissing tot weigering van verblijf”* (aangeduid met *“W”*) en andere onderdelen op het *“bevel om het grondgebied te verlaten”* (aangeduid met *“B”*). De Raad merkt nog op dat de onderdelen van de motivering waarvan de verzoekende partij oordeelt dat deze het bevel om het grondgebied te verlaten betreffen, een veel groter deel van deze motivering betreft dan louter het deel dat rechtstreeks verwijst naar het moeten verlaten van het grondgebied, met name: *“De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”*

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Sloveense autoriteiten.” Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van haar middelen ook richt tegen deze *“ruimere motivering”*, waarbij zij de met *“B”* aangeduide onderdelen zelfs volledig citeert.

Ter terechtzitting van 21 oktober 2019 vraagt de waarnemend voorzitter de advocaat van de verzoekende partij om verduidelijking omtrent het precieze voorwerp van het beroep. De waarnemend voorzitter wijst er in dit verband nog op dat een bijlage 26^{quater} een overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-verordening betreft, zijnde een besluit om de verzoekende partij over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat (cf. artikel 26.1 van de Dublin III-verordening). Dit besluit bevat aldus een motivering aangaande de verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat waarnaar de betrokkene moet worden overgedragen en vormt in zijn geheel de basis voor de overdracht naar de aangeduide lidstaat.

De advocaat van de verzoekende partij stelt dat in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gekeken naar de omstandigheden waarin de verzoekende partij wordt opgevangen, indien zij zou moeten terugkeren naar Slovenië. Vervolgens voert hij een inhoudelijk betoog in dit verband. De verwerende partij stelt dat het niet duidelijk is wat de verzoekende partij precies vraagt, maar dat zij in haar nota met opmerkingen op het geheel van de middelen heeft geantwoord.

De Raad stelt vast dat in de voormelde bijlage 26^{quater} van 10 oktober 2019 wordt vastgesteld dat Slovenië volgens de gemachtigde verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij en dat deze laatste bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten. Deze beslissing is genomen op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt: *“Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te*

worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Daarnaast luidt het eveneens relevante artikel 71/3, § 3, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als volgt: *“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”*

Bijgevolg voorziet deze bepaling dat de gemachtigde verplicht is een bevel om het grondgebied af te geven, wanneer hij heeft vastgesteld dat de verzoeker om internationale bescherming moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en aan deze verzoeker het verblijf geweigerd werd. Een bijlage 26quater bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld. Het gaat dan ook niet op om deze beide componenten als op zich bestaande beslissingen te beschouwen. Een bijlage 26quater kan niet bestaan zonder de ene of de andere component.

Ondanks het feit dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk stelt dat zij zich slechts richt tegen *“het bevel om het grondgebied te verlaten”* van 10 oktober 2019, blijkt uit het geheel van het verzoekschrift, in het bijzonder de uiteenzetting van de middelen, en uit haar betoog ter terechtzitting, dat zij met haar verwijzing naar *“het bevel om het grondgebied te verlaten”* een veel ruimere beslissing voor ogen heeft dan de drie hoger geciteerde paragrafen van de betrokken bijlage 26quater die rechtstreeks betrekking hebben op het verlaten van het grondgebied. Op basis van deze elementen, samengenomen met de juridische betekenis van een bijlage 26quater als overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-verordening en de nationaalrechtelijke uitwerking ervan in de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar verzoekschrift tot doel heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 26quater van 10 oktober 2019 in haar geheel te vorderen. De manier waarop de verzoekende partij een onderscheid maakt tussen *“de beslissing tot weigering van verblijf”* en *“het bevel om het grondgebied te verlaten”*, is immers volstrekt kunstmatig. De voormelde bijlage 26quater wordt dan ook in haar geheel als de bestreden beslissing beschouwd en maakt bijgevolg het voorwerp uit van het thans voorliggend verzoekschrift.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De onderhavige vordering is een in het voormelde artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

4.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

4.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het non-refoulementbeginsel en de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM. Tevens verwijst zij naar artikel 19, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De middelen zijn ernstig.

Immers de bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot mensonterende behandelingen ingevolge de opvangomstandigheden in Slovenië terwijl zij zonder schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een effectief rechtsmiddel om zich daartegen te beschermen wordt ontnomen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt: (...)

Verzoekende partij heeft verklaard dat zij bij grensoverschrijding in Slovenië door de politie werd aangehouden en de vingerafdrukken werd genomen. Zij werd hierbij onmiddellijk opgesloten en diende te overleven in een overvol centrum in onhygiënische omstandigheden die ertoe leidden dat iedereen daarinbegrepen verzoekende partij zich krabde terwijl er geen dokter was om hun daarvoor te verzorgen. Tijdens het verblijf moesten zij zich in open douches wassen en op te weinig toiletten hun behoefte doen. Verzoekende partij verklaarde dat hoewel zij drie maaltijden per dag kreeg maar weinig kon eten. Zij heeft geen tolk of advocaat gezien in de periode voorafgaande aan haar gehoor. Na het gehoor kreeg zij een kaart en een woonplaats maar liep begrijpelijkerwijze weg van voormelde miserie en kwam naar België.

De verklaringen worden volledig ondersteund door het AIDA-rapport waarnaar verwerende partij verwijst en aan het administratief dossier toevoegt.

De recent fel toegenomen instroom van asielzoekers leidde tot opvangproblemen in het bijzonder de verlaging van de hygiënische standaarden en een verhoging van de gezondheidsrisico's (overbevolking, geen privacy, schurft) (zie stuk nr. 4, Asylum information database (AIDA) (March 2019). AIDA Country report: Slovenia 2018 update. <http://www.asylumineurope.org/reports/country/slovenia>, pp. 12 en 56). De medische verzorging bleef beperkt tot een verpleegster (zie stuk nr. 4, ibidem, p. 55) terwijl enkel dringende medische spoedhulp werd verleend (zie stuk nr. 4, ibidem, p. 55) en geen tolkdiensten hiervoor aanwezig waren opdat verzoekende partij zijn medische klachten zou kunnen kenbaar maken terwijl meer algemene diensten nog niet operationeel waren (zie stuk nr. 4, ibidem, p. 56).

Voorgaande gedocumenteerde leefomstandigheden kunnen bezwaarlijk een menswaardige levensstandaard in de zin van Considerans 25 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) genoemd worden.

Verzoekende partij kon daarom op grond van persoonlijke ervaringen met reden en recht niet langer in de opvangstructuur waaraan zij werd gekluisterd op straffe van de impliciete intrekking van haar asielaanvraag blijven en deed zij wat ieder redelijk mens met een minimum aan zelfrespect zou doen namelijk verder vluchten. Zo kwam zij in België aan.

Verwerende partij had niet tot de bestreden beslissing mogen komen die verzoekende partij terugleidt naar Slovenië omdat zij met de voorgaande informatie onder de arm niet onkundig kon zijn van het feit dat er fundamentele tekortkomingen bestaan met betrekking tot de onthaal- en opvangvoorzieningen in Slovenië en die verzoekende partij reeds aan den lijve ondervond waardoor het niet aannemelijk maar ook waarschijnlijk is dat de bestreden beslissing die de terugleiding naar Slovenië inhoudt verzoekende partij blootstelt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (HJEU 21 december 2011, gevoegde zaken nrs. C-411/10 en C-493/10).

Door het AIDA-rapport in haar argumentatie te betrekken blijkt dat verwerende partij weet minstens dient te weten dat de Sloveense onthaal- en opvangvoorzieningen wel op papier maar niet in de praktijk voldoen aan de Europeesunierechtelijke minimumstandaarden voor opvang.

Schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Om dezelfde redenen kunnen de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de motiveringsplicht.

Toelichting. Artikel 19, § 2 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 luidt: (...)

Deze tekst omvat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te weten EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk en EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk (X., Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C 303/02, p. C 303/24).

De bescherming verleent door artikel 3 tegen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen geldt als absoluut (art. 15 van het voormelde Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd; EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, § 88).

De bescherming verleent door artikel 19, § 2 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is hiermee even absoluut en laat geen uitzondering of afwijking toe zelfs niet in een “nationale noodtoestand die het leven van de Natie bedreigt” (EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, Ahmed vs. Oostenrijk, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, § 88).

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RVS 17 april 2012, nr. 218.925; RvV 6 Maart 2013, nr. 98.398; RvV 14 februari 2014, nr. 118.898; RvV 14 februari 2014, nr. 118.899).

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

4.3.2.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat zij hierop slechts ingaat in het kader van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze wordt, zoals reeds vastgesteld in punt 4.2.2, echter niet betwist. In haar uiteenzetting van de middelen gaat de verzoekende partij niet in op het voormelde artikel 13 van het EVRM, zodat het enig middel in deze mate onontvankelijk is. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, waarnaar de verzoekende partij slechts verwijst in de hoofding van haar middel.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De

verzoekende partij meent echter dat de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aansvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, met name artikel 3 van het EVRM en artikel 19, § 2 van het Handvest, dat het non-refoulementbeginsel omvat.

Het voormelde artikel 3 luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel/Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst

vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, *Kudla/Polen*, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak *Mohammed/Oostenrijk* van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*”

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, *A.M.E./Nederland*, § 28; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 219; EHRM 15 juli 2002, *Kalashnikov/Rusland*, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 251).

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de verzoekers om internationale bescherming die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielsysteem dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoekende partij aannemelijk maken bij een overdracht aan Slovenië vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op de omstandigheden waarin zij zich in Slovenië bevond. Zij wijst erop dat zij bij grensoverschrijding in Slovenië door de politie werd aangehouden en dat haar vingerafdrukken werden genomen, dat zij hierbij onmiddellijk werd opgesloten en moest overleven in een overvol centrum in onhygiënische omstandigheden die ertoe leidden dat iedereen, ook zij, zich krabde, terwijl er geen dokter was om hen daarvoor te verzorgen. Zij stelt verder dat zij zich tijdens het verblijf moesten wassen in open douches en op te weinig toiletten hun behoefte moesten doen. Zij geeft aan dat zij, hoewel zij drie maaltijden per dag kreeg, maar weinig kon eten, dat zij in de periode voorafgaand aan haar gehoor geen tolk of advocaat heeft gezien, en dat zij na het gehoor een kaart en een woonplaats kreeg, maar begrijpelijkerwijze wegliep van de voormelde miserie en naar België kwam. De verzoekende partij vervolgt dat deze verklaringen volledig ondersteund worden door het *“Country Report: Slovenia”* van de Asylum Information Database (hierna: AIDA), *up-to-date* tot 31 december 2018 (hierna: het AIDA-rapport), waarna zij verwijst naar verschillende opvangproblemen die in dit rapport worden beschreven. Zij stelt dat de voorgaande gedocumenteerde leefomstandigheden bezwaarlijk een menswaardige levensstandaard in de zin van considerans 25 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (de zgn. Opvangrichtlijn) kunnen worden genoemd. Volgens haar kon zij daarom op grond van persoonlijke ervaringen met reden en recht niet langer in de opvangstructuur blijven, waaraan zij werd gekluisterd op straffe van de impliciete intrekking van haar asielaanvraag, deed zij wat ieder redelijk mens met een minimum aan zelfrespect zou doen, namelijk verder vluchten, en kwam zij zo in België aan. De verzoekende partij besluit dat de gemachtigde niet tot de bestreden beslissing had mogen komen, omdat hij met de voorgaande informatie onder de arm niet onkundig kon zijn van het feit dat er fundamentele tekortkomingen bestaan met betrekking tot de onthaal- en opvangvoorzieningen in Slovenië en die zij reeds aan den lijve ondervond, waardoor het volgens haar niet aannemelijk maar ook waarschijnlijk is dat de bestreden beslissing die de terugleiding naar Slovenië inhoudt, haar blootstelt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij voegt nog toe dat de gemachtigde, door het

AIDA-rapport in zijn argumentatie te betrekken, blijkt te weten of minstens moet weten dat de Sloveense onthaal- en opvangvoorzieningen wel op papier, maar niet in de praktijk, voldoen aan de Europeesrechtelijke minimumstandaarden voor opvang.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij tijdens het Dublingehoor van 20 september 2019 de volgende vraag werd gesteld (vraag 13): *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”* De verzoekende partij antwoordde hierop het volgende: *“Ik wil niet terugkeren naar [Slovenië]. We werden opgesloten, kregen bijna geen eten en werden heel slecht behandeld. Er was geen normale opvang.”*

De gemachtigde is op deze verklaringen ook ingegaan in de bestreden beslissing. Hij stelt in dit verband immers het volgende: *“Met betrekking tot opvang verklaarde de betrokkene dat hij bijna geen eten kreeg, dat hij heel slecht werd behandeld en dat er geen normale opvang was. Hij verklaarde ook dat hij werd opgesloten. De betrokkene lichtte niet nader toe in welke zin hij slecht werd behandeld.*

In dit verband wijzen wij erop dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers nadat zij hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, recht hebben op materiële opvangvoorzieningen. Er zijn geen gevallen gekend van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 51). De wet garandeert materiële opvangvoorzieningen en het rapport stelt ook dat er over het algemeen geen problemen zijn wat betreft toegang tot opvangvoorzieningen (blz. 47-48). Verzoekers hebben recht op opvang in het “asylum home” of een van de vestigingen ervan, en hebben onder meer recht op voeding, kleding en benodigdheden voor persoonlijke hygiëne (blz. 48).

Volgens het AIDA-rapport worden personen die een verzoek om internationale bescherming wensen in te dienen, eerst opgevangen in het gesloten opvangcentrum van de “Asylum Home” in Ljubljana, met het oog op de uitvoering van een medisch onderzoek, het nemen van vingerafdrukken in het kader van Eurodac en het nemen van een foto. Na het indienen van hun verzoek krijgen zij opvang in het “asylum home” of een van de vestigingen ervan. Overdag kunnen zij vrij het opvangcentrum verlaten (blz. 49). De verzoekers krijgen een persoonlijke kaart die bewijst dat zij verzoeker om internationale bescherming in Slovenië zijn en mogen vrij bewegen op het Sloveense grondgebied (blz. 47).

Met betrekking tot de verklaring van de betrokkene dat hij slecht werd behandeld, wijzen we erop dat hij niet nader toelichtte in welke context en door wie dat gebeurde. Verder wensen we ook op te merken dat de betrokkene deze verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het al dan niet een eenmalig incident betrof. We wijzen erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Sloveense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.” De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat zij vóór het nemen van de bestreden beslissing op 10 oktober 2019 geen nadere toelichting bij haar verklaringen heeft gegeven. Ook betwist zij niet dat niet blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde (Sloveense) instanties.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verschillende elementen over haar ervaringen in Slovenië voor het eerst in haar verzoekschrift naar voren brengt of nader toelicht. Nog los van de vaststelling dat zij zich hiermee beperkt tot loutere beweringen, zonder dat zij enig begin van bewijs naar voren brengt, kan zij de gemachtigde ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had.

Daarnaast gaan bepaalde delen van haar betoog in tegen de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“De betrokkene gaf aan dat hij naar België kwam, omdat hem in Turkije werd verteld dat hij naar België moest gaan omdat het zo’n goed land is. In dat verband wijzen wij erop dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.”* De Raad stelt vast dat de verzoekende partij tijdens haar Dublingehoor van 20 september 2019 op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wilde indienen (vraag 31), inderdaad antwoordde dat, toen zij in Turkije was, iedereen haar zei dat zij naar België moest gaan, omdat het zo een goed land was. Uit het

administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tweeënhalftot drie jaar in Turkije heeft verbleven, tot ongeveer 6-7 maanden voor zij in Slovenië aankwam. Dat zij in België zou zijn terechtgekomen, omdat zij zoals ieder redelijk mens met een minimum aan zelfrespect zou zijn verder gevlucht, omwille van de in het verzoekschrift beschreven persoonlijke ervaringen in Slovenië, heeft zij geenszins verklaard en wordt ook tegengesproken door haar eigen verklaringen dat zij reeds in Turkije voorzag om naar België te gaan om haar verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verder stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport op de door de verzoekende partij aangehaalde bladzijden inderdaad melding maakt van een aantal problemen in de opvang. Uit de betrokken informatie en andere informatie in het AIDA-rapport blijkt echter dat het deze problemen zich situeren (of situeerden) in de “*pre-reception*”, met name de fase vóór een verzoeker om internationale bescherming zijn verzoek daadwerkelijk kan indienen (p. 49), en betrekking hebben op de eerste helft van 2018. Zo wordt inderdaad melding gemaakt van het feit dat de stijging van verzoekers om internationale bescherming een invloed had op de “*pre-reception*”-omstandigheden, met name dat het gebrek aan capaciteit in het geval van een grote toestroom resulteerde in lagere hygiënische standaarden en gezondheidsrisico's, een van de hoofdproblemen in de eerste helft van 2018 (p. 4, zie ook p. 56). Daarnaast wordt aangegeven dat verzoekers om internationale bescherming voor het formele indienen van hun verzoek *de facto* gedetineerd waren (p. 4, zie ook p. 49). Verder was tijdens de “*pre-reception*” sprake van overbevolking (zie ook p. 56) en kon de privacy niet gegarandeerd worden (p. 59).

De verzoekende partij maakt echter niet duidelijk, zelfs al zou zij tijdens haar verblijf met een of meerdere van de aangehaalde problemen zijn geconfronteerd en zelfs al zou, in het najaar van 2019, nog steeds sprake zijn van deze problemen, op grond waarvan zij aanneemt dat zij opnieuw in de “*pre-reception*” zou terechtkomen. Zoals zij in haar verzoekschrift zelf erkent, kreeg zij een kaart en een woonplaats. Ook verklaarde de verzoekende partij tijdens haar Dublingehoor dat zij, nadat zij door de politie was opgepakt, vingerafdrukken afstond en een interview had, en dat zij is gevlucht toen zij naar een open centrum werd gebracht. Uit het hoger geciteerde onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing en uit het AIDA-rapport (p. 49) blijkt dat de personen die wensen te verzoeken om internationale bescherming eerst worden opgevangen in het gesloten opvanggedeelte van het “*Asylum Home*” in Ljubljana, waar zij wachten op het medisch onderzoek en op het afnemen van de vingerafdrukken voor Eurodac en het nemen van foto's, gevolgd door een informatiesessie door een advocaat van PIC (het “*Legal-Informational Centre for non-governmental organisations*”, zie p. 15) en het indienen van het verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij lijkt in haar verzoekschrift ook te erkennen dat zij tijdens haar gehoor contact had met een advocaat (en een tolk).

Zoals blijkt uit het hoger geciteerde onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing en uit de specifieke informatie van het AIDA-rapport waarnaar de gemachtigde verwijst, krijgen verzoekers van internationale bescherming, eens zij hun verzoek hebben ingediend, “*een persoonlijke kaart die bewijst dat zij verzoeker om internationale bescherming in Slovenië zijn*” (p. 47), “*opvang in het ‘asylum home’ of een van de vestigingen ervan*” (p. 47), kunnen zij overdag vrij het opvangcentrum verlaten (pp. 49-50) en mogen zij vrij bewegen op het Sloveense grondgebied (p. 49). Op basis van deze informatie, het feit dat de Eurodac-hit van de verzoekende partij duidt op het indienen van een verzoek op internationale bescherming in Slovenië en het gegeven dat Slovenië de terugname van de verzoekende partij heeft aanvaard op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening, moet worden aangenomen dat de verzoekende partij in Slovenië daadwerkelijk een verzoek tot internationale bescherming indiende. De bestreden beslissing stelt in dit verband het volgende: “*(...) naar Slovenië. De betrokkene verklaart dat er werd opgepakt door de politie en dat zijn vingerafdrukken werden genomen, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde wel dat hij er een interview kreeg. Volgens zijn verklaringen bleef hij er een vijftiental dagen. De betrokkene verklaarde dat hij wegvluchtte toen hij naar een opvangcentrum werd gebracht en er aangaf dat hij naar België wou gaan en geen verzoek om internationale bescherming wou indienen in Slovenië. Volgens zijn verklaringen reisde hij via Italië en Frankrijk naar België.*

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 15.05.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië. Er werden geen andere resultaten gevonden, noch in het VIS, noch in het Eurodac-systeem.” Ook overweegt de gemachtigde wat dit betreft het volgende: “*De betrokkene verklaarde dat hij in Slovenië zijn vingerafdrukken gaf en een interview had nadat hij door de politie werd opgepakt, maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. In dat verband benadrukken wij dat Verordening (EU) nr. 603/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde*

controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Uit het Eurodac-resultaat, waaruit een Eurodac 1-treffer voor Slovenië voortkwam, blijkt duidelijk dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende, meer bepaald op 15.05.2019. Dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende, blijkt ook uit het feit dat de Sloveense autoriteiten het terugnameverzoek op basis van artikel 18(1)b aanvaardden.”

In haar huidig verzoekschrift betwist de verzoekende partij niet langer dat zij in Slovenië daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer opnieuw zou terechtkomen in de “pre-reception”, zijnde de fase vóór het indienen van het verzoek om internationale bescherming, en bijgevolg in de omstandigheden die in het AIDA-rapport worden omschreven. De Raad moet zich bijgevolg hoe dan ook niet uitspreken over de vraag of de beschreven omstandigheden een schending van artikel 3 van het EVRM zouden uitmaken. Ook benadrukt hij in dit verband nogmaals dat het AIDA-rapport de situatie beschrijft zoals deze was in de eerste helft van 2018.

Bijkomend wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing, opnieuw met verwijzing naar het AIDA-rapport, het volgende wordt gesteld, specifiek met betrekking tot Dublinterugkeerders: *“In het rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat ze na hun overdracht meteen als verzoeker om internationale bescherming worden beschouwd (blz. 30). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek, dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (blz. 30).”* De verzoekende partij maakt ook in dit licht niet duidelijk waarom zij als Dublinterugkeerder, die meteen na overdracht als verzoeker om internationale bescherming zal worden beschouwd, opnieuw in de fase van de “pre-reception” zou terechtkomen.

De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde in de bestreden beslissing over de opvang van verzoekers om internationale bescherming, nadat dit verzoek werd ingediend, het volgende heeft overwogen: *“In dit verband wijzen wij erop dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers nadat zij hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, recht hebben op materiële opvangvoorzieningen. Er zijn geen gevallen gekend van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 51). De wet garandeert materiële opvangvoorzieningen en het rapport stelt ook dat er over het algemeen geen problemen zijn wat betreft toegang tot opvangvoorzieningen (blz. 47-48). Verzoekers hebben recht op opvang in het “asylum home” of een van de vestigingen ervan, en hebben onder meer recht op voeding, kleding en benodigdheden voor persoonlijke hygiëne (blz. 48).”* Zoals hoger reeds vastgesteld, betreft dit ook de situatie van de verzoekende partij. Met haar betoog, dat zich beperkt tot de omstandigheden tijdens de “pre-reception” en waarin zij de vaststelling van de gemachtigde met betrekking tot de “normale” opvang niet concreet betwist (met uitzondering van de gezondheidszorg, waarop de Raad verder nog ingaat), kan zij zodoende hoe dan ook niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer zal worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Bijkomend merkt de Raad nog op dat blijkens het AIDA-rapport op 31 december 2018 slechts 178 van de 429 opvangplaatsen in de “Asylum Home” en zijn drie “branch facilities” waren ingenomen (p. 50). Ook werden 54 verzoekers om internationale bescherming opgevangen in private accommodatie (p. 51).

Met betrekking tot de gezondheidszorg stelt de verzoekende partij met verwijzing naar het AIDA-rapport (pp. 55 en 56) dat de medische verzorging beperkt bleef tot een verpleegster, terwijl enkel dringende medische spoedhulp werd verleend en geen tolkdiensten hiervoor aanwezig waren, opdat zij haar medische klachten zou kunnen kenbaar maken, terwijl meer algemene diensten nog niet operationeel waren.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in dit verband het volgende overweegt: *“De betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in goede gezondheid is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Slovenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden*

vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Slovenië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Verder wijzen we erop dat het AIDA-rapport meldt dat de Sloveense wetgeving de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot dringende medische zorg garandeert (blz. 55). De auteurs melden dat de adequate toegang tot gezondheidszorg in de praktijk beperkt is, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Slovenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat zij vóór het nemen van de bestreden beslissing in goede gezondheid was, en voert ook niet aan dat zij thans gezondheidsproblemen zou hebben. Zij maakt dan ook niet duidelijk welk belang zij heeft bij haar betoog met betrekking tot de gezondheidszorg. In de mate dat zij zou vrezen voor gezondheidsproblemen, mocht zij na terugkeer opnieuw in de “pre-reception” terechtkomen, wijst de Raad erop dat hij reeds herhaaldelijk heeft vastgesteld dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij als Dublinterugkeerder die in Slovenië een verzoek om internationale bescherming indiende, in deze “pre-reception” zou terechtkomen. Bijkomend stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hoe dan ook uitgaat van een verkeerde lezing van het AIDA-rapport in dit verband. In het rapport (p. 55) wordt immers niet gesteld dat de medische verzorging beperkt blijft tot een verpleegster, maar wel dat in het “Asylum Home” een verpleger of verpleegster tewerkgesteld is, die dagelijks aanwezig is. Ook wordt aangegeven dat in de voormelde opvang wekelijks een psychiater langskomt, bij wie na afspraak ook de verzoekers om internationale bescherming terechtkunnen die in een van de “branch facilities” verblijven. Daarnaast wordt vermeld dat verzoekers om internationale bescherming recht hebben op dringende medische hulp, die niet beperkt is tot dringende medische spoedhulp, zoals de verzoekende partij voorhoudt. Het AIDA-rapport maakt immers tevens melding van onder meer tandheelkundige spoedhulp en van spoedbehandeling op basis van een beslissing van de behandelde arts. Voor het overige maakt de verzoekende partij niet duidelijk waar zij in het AIDA-rapport (p. 56) leest dat geen tolkdiensten aanwezig waren, zodat zij haar medische klachten niet kenbaar zou kunnen maken, terwijl meer algemene diensten nog niet operationeel waren. Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij slechts verwijst naar hypothetische medische klachten, wordt op de betrokken pagina aangegeven dat verzoekers om internationale bescherming toegang tot gezondheidszorg hebben via het reguliere Sloveense gezondheidszorgsysteem (klinieken, ziekenhuizen) en dat zij hulp kunnen krijgen van sociale werkers voor bijstand om toegang tot de gezondheidszorg te krijgen. Er wordt verder nog gesteld dat de IOM (*International Organisation for Migration*) op het moment van het opstellen van het rapport een project aan het implementeren is in het “Asylum Home” en een andere “branch facility” voor bijstand en tolkdiensten met betrekking tot de toegang tot gezondheidszorg. Met haar betoog kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de gemachtigde met betrekking tot de gezondheidszorg in Slovenië, zelfs al zou zij belang hebben bij haar betoog.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij met haar betoog *prima facie* geenszins aannemelijk maken dat zij bij een overdracht aan Slovenië vernederende of onterende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk maken. Om dezelfde reden maakt zij een schending van artikel 19, § 2 van het Handvest en het non-refoulementbeginsel *prima facie* niet aannemelijk. Zij voert in haar verzoekschrift in dit verband immers slechts een theoretisch betoog, om vervolgens te verwijzen naar de “voorgaande redenen”.

4.3.2.3 Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4.4 Uit het voorgaande blijkt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De derde cumulatieve voorwaarde moet dan ook niet verder worden onderzocht.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. VAN DEN BOSSCHE